

מסרים לכל...

בס"ד, עלון # 10
מקץ – התשע"ב
שבת חנוכה

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמיים...' (מג', י')

בחור צעיר בן לאחת המשפחות המפוארות בבני ברק, שיבח בפניי את אביו - איש חסד נודע – על מעשה חסד שעשה אתו, עם הבן. ביום שישי אחד, סיפר הבחור, נסענו להתארח לשבת אצל קרובי משפחתנו המתגוררים בפתח תקווה. העמסנו הכל על הרכב המשפחתי ויצאנו. רק כאשר הגענו לביתם של הקרובים, התברר לי ששכחתי את כובעי בבית ולא הבאתיו עמי. למרות שאני ידוע במשפחה כמי שהדברים הללו חשובים לי, לא העזתי לבקש מאבא שיחזור מפתח תקווה לבני ברק על מנת להביא לי את הכובע. והנה אחרי שהעלינו את המזוודות לביתם של הקרובים, פנה אלי אבא בכבודו ובעצמו ואמר לי במאור פנים שאינני יכול לתארו במילים: 'אני הרי מכיר אותך ויודע שלא תרגיש בנוח בלי הכובע. אתה רוצה שנחזור הביתה כדי להביא לך את הכובע?' נדהמתי ואף ניסיתי להניאו מכך, אבל הוא היה נחוש בדעתו, ואף ציטט לי את הפסוק 'כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמיים'... הייתה זו הקרבה גדולה מצד אבי שיחיה... ולמרות זאת לא חשב אבא פעמיים, והוא לא רק הציע... גם נסע.

מיד לאחר שהנהנתי בראשי לאות הסכמה, חזרנו שנינו לרכב ונסענו לבני ברק. ועל מה דיבר איתי אבא בדרך, לא קשה לנחש, הוא ניצל את הזמן ונתן לי שיחה שלימה על חסד. האריך להסביר לי שחסד שעושים עם בני הבית נחשב במידה מסוימת לחסד של אמת. שכן בניגוד לחסד שמחוץ לבית - שם יודעים האנשים לפעמים להוקיר ולהעריך את החסד שעושים אתם - הרי שבני הבית אינם מעריכים זאת כי זה נראה להם טבעי, ולכן דווקא משום שלא יודעים להעריך את החסד הזה, הוא החסד האמיתי. מתוך השיחה הנעימה הזו, הגענו הביתה. מיד כאשר פתחנו את הדלת התברר לנו... שאם האדם גומל חסד באמת ובלב שלם, הקדוש ברוך הוא משיב לו מידה כנגד מידה וגומל אתו חסד גדול. כשנכנסנו הביתה נדף מהדירה ריח חריף של גז. התברר שאמא שתח' שכחה לכבות את האש מתחת לסיר שבו בושלו כמה ביצים. המים גלשו וכיבו את האש לא לפני שביצים והסיר נשרפו לחלוטין, והגז דלף והתפשט בדירה. לא קשה לתאר מה היה קורה מה היה קורה אילו לא היינו חוזרים הביתה כדי לקחת את הכובע. לבד מהדוגמה האישית של חסד שלמדתי מאבא, ידעתי עכשיו שממצוה לא מפסידים. לעולם!

(עלינו לשבח)

פינת החלכה

מהלכות חנוכה

שבת חנוכה

- בשבת חנוכה מתפללים כמו בשבת רגילה למעט השינויים הבאים:
- לא אומרים 'במה מדליקין' בליל שבת, תימנים אומרים כרגיל.
- מוסיפים 'על הניסים' בתפלות כולל מוסף.
- אומרים הלל שלם אחרי שחרית, ואחריו קדיש 'תתקבל'.
- מוציאים שני ספרי תורה, בשני קוראים קריאה של חנוכה.
- לא אומרים במנחה 'צדקתך'. (למעט נוסח 'בלדי')
- מנהג מקצת ק"ק תימן (בלדי) לומר 'מזמור שיר חנוכה הבית' במנחה של שבת אחרי 'מזמור שיר של יום השבת' ולומר 'צדקתך' אחרי העמידה.
- בבית הכנסת מדליקים נרות חנוכה לפני ההבדלה (אין לברך ברכת 'מאורי האש' על נרות חנוכה) ובבית מדליקים אחרי ההבדלה.
- מנהג חלק מהאשכנזים והתימנים להדליק גם בבית לפני הבדלה (שת"ז תרפ"א ב' ושע"ה סי' ק"כ)

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
דוד בן יונה / מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר / טובה רחל בת מרים שמחה

מתכון לחינוך ילדים/ חלק ג'

בשבועיים האחרונים מנינו את החומרים שצריך כדי לחנך ילדים נכון. השבוע נכתוב את אופן ההכנה. ובכן ילדים צריכים השקעה, ולא דווקא חומרית ההשקעה צריכה לבא לידי ביטוי בנתינת תשומת לב. לשבת, לשחק אתם, לקרא להם סיפורים. כבו את מכשיר הטלוויזיה והתחילו לשמוע את קולות הילדים ללא קולות רקע מסביב. ארוחה משותפת אחת ביום תעזור הרבה לתשומת הלב הקנו לילדים הרגשה שאתם כאן ובשבילם ובאמת מעניין אתכם איך היה היום.

עם ילדים גדולים יותר שאין צורך לשחק אתם או לקרא להם פתחו תחביב משותף, שיחות נפש טיולים ליליים או כל דבר אחר שיגביר את הקשר ביניכם. אל תתפתו ותעבדו שעות נוספות! (וכמובן הכל בשביל הילדים...) הם לא צריכים כסף, הם צריכים אתכם. ילד מוכן לאכול אוכל סטנדרטי ולפגוש הורים רגועים שמחים ומעניקים, מאשר לאכול ולהתלבש ברמה, אבל לפגוש הורים עייפים כעוסים ולחוצים.

הכסף חשוב, אבל זכרו, הוא רק אמצעי ולא מטרה. חשוב מאד לעבוד לבריאות הגוף ולבריאות הנפש. אבל הקריירה האמיתית שלנו היא ההצלחה בגידול וחינוך הילדים, והבתים שיקימו לתפארת.

אז הכניסו הכל לתנור הביתי שלכם הדליקו את התנור לחום שהילד לא סולד בו, ואפו במשך כל החיים. הקפידו שהתנור לא יתקרר

התפללו ובע"ה הילדים יאפו לתפארת.

שבת שלום! שושנה.

סיפור לשבת

"הגרף פוטוצקי"

הגרף פוטוצקי אחד מנכבדי העיר ווילנה דבקה נפשו ביהדות, וליבו נמשך לחסות תחת כנפי השכינה. בכל שבוע עם פרוס שבת קודש הייתה רוח ההתלהבות אופפת אותו מבלי שיבין על מה ולמה.

שעות על שעות היה מסתובב הנה והנה חסר מנוחה, ושואל וחוזר ושואל בלשון הפולנית: 'שבת זו מה טיבה ???' כה גדולה הייתה דבקתו בדת ישראל עד אשר קם והתגייר.

שמועה על הגרף שהתגייר עשתה לה כנפיים בעולם הנוצרי שממנו בא ועוררה בקרב אנשי הכנסייה הנוצרית זעם רב. החליטו הכמרים כי עליהם ללכוד את הגרף פוטוצקי ואז יבוא על עונשו. ואכן מזימתם של אנשי הכנסייה הצליחה. הם הצליחו להגיע אל הגרף שהתגייר לכדו אותו והשליכו אותו לבית האסורים.

עינו אותו בכל כלי העינויים שעמדו לרשותם למען יחזור לדת אבותיו. אך הגרף פוטוצקי ששמו בישראל נקרא 'אברהם בן אברהם' לא נשבר תחת עול העינויים. הוא קיבל את ייסוריו באהבה וכאשר נגזר עליו גזר דין מוות אמר: שש אני להקריב את חיי על קידוש ה'!

כדי לאלץ אותו לחזור בו סובבו אותו ברחובות ווילנא לפני הוצאתו להורג. התלבט הגרף אם למהר את הליכתו כדי לקיים את מצוות קידוש ה' במהירות האפשרית, או ללכת לאט יותר כדי לחיות עוד מעט זמן. כשעברו ליד ביתו של הגאון מווילנא הרגיש הגאון את ספקו של הגרף, פתח את התריס - שהיה תמיד סגור - הפונה לדרך, ואמר לו ר' אברהם החיש צעדיך. ואכן כך עשה.

אמו של הגרף, נסתה להשיג חנינה לבנה אצל המלך, ואכן הצליחה בכך, אך כשהגיעה עם מכתב החנינה, בנה הוצא כבר להורג.

כשמת אברהם בן אברהם על קידוש ה' היה זה שלש שנים מאז שהתגייר והעידו בו צדיקי הדור כי נשתלה בו נשמה עילאית שירדה לעולם הזה להשלים את שחסר היה לאברהם אבינו בחייו.

ומה חסר היה? נאמר בן שלש הכיר אברהם את בוראו. שלש השנים שבהם חי אברהם בן אברהם כיהודי היו השלמה לאותן שלש שנים שעברו על אברהם עד שהכיר את בוראו. אמר הגרף: מסירות הנפש של הגרף גרמה לשבירת והחלשת כוחה של הרוח רעה שהייתה עד אז קיימת ומזיקה בצורה קשה.

(יקרה מפנינים)

שבת שלום.

העלון מוקדש לע"נ יהודה בן תותי ז"ל נ.ל.ב.ע. ה' טבת תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה